Contributed by Oproep
vrijdag, 12 februari 2010 - Last Updated vrijdag, 12 februari 2010

De strijd om Opel Antwerpen gaat over meer dan het redden van jobs alleen. De strijd gaat ook over de vraag welke economie we willen, en over het op een maatschappelijk verantwoorde manier aanwenden van technologische innovatie. Het is daarom niet enkel een strijd van de werkers van Opel alleen, maar van ons allemaal, en verdient daarom een breed sociaal en politiek front.

De auto-industrie is in de afgelopen honderd jaar een belangrijke motor geweest van zowel

tewerkstelling als van technologische innovatie. Het tijdperk van de fossiele brandstoffen loopt ten einde. We staan voor een industrieel-technologische revolutie. Het kan niet de bedoeling zijn dat België zich in die context een belangrijke troef, namelijk een uitstekend gelegen ultraproductief assemblageplatform, uit handen laat slaan. Opel Antwerpen is geen steenkoolmijn maar een wissel op de industriële toekomst van België. De politieke overheden mogen zich daarom niet beperken tot het steunen van de syndicale strijd voor het behoud op korte termijn van de Opel-fabriek binnen of buiten de context van General Motors. Hoewel die strijd moet worden gevoerd en gesteund, betekent regeren ook vooruitzien.

Sinds jaren werden belangrijke geldsommen de automobielindustrie aangeboden, dit zowel vanuit Europees, federaal als regionaal niveau. Vandaag zeggen wij: deze gelden waren reeds een vorm van ‘overheidsinmenging’ en geven politieke vertegenwoordiging niet alleen het recht maar ook de plicht om het voortouw nemen voor het enige plan B dat op termijn een toekomst garandeert aan Opel Antwerpen, namelijk de heroriëntatie ervan naar een duurzame en ecologische autoproductie. Verschillende opties liggen open en zijn overigens combineerbaar: denken we maar aan een productieplatform dat groene auto’s assembleert voor verschillende merken, net zoals Nedcar het doet in Nederland of een productie-eenheid die elektrische auto’s produceert, te meer dat we op dit vlak over wetenschappelijke en technische expertise beschikken.

Een productie-eenheid in openbare handen is de beste garantie om de juiste investeringskeuzes te maken en volwaardige tewerkstelling te behouden bij Opel Antwerpen. Een productie-eenheid die gebruikersverenigingen en werkers, samen met de vakbonden, een controle laat uitoefenen op de productie, zou bovendien aantonen dat democratie ook binnen de werksfeer kan bestaan en zelfs een bron van efficiëntie is. Echt participatief management zonder nefaste sociale gevolgen zoals intensivering van het werkritme en constante werkonzekerheid.

De Vlaamse en federale regering hebben de banken gered; waarom zouden ze Opel Antwerpen niet mogen redden? De belastingbetalers hebben de fabriek in Antwerpen al dubbel en dik betaald door de overheidssteun die de afgelopen decennia naar het bedrijf ging.

Wij, ondertekenaars,

- vragen dat de overheid het voortouw neemt voor het enige Plan B dat vandaag realiseerbaar is: een overname van Opel Antwerpen ter uitbouw van een ecologische en duurzame autoproductie.

- roepen op tot de oprichting van een breed maatschappelijk front ter ondersteuning van deze eis.

Stephen Bouquin (Hoogleraar sociologie)

Eric Goeman (Woorvoerder Attac Vlaanderen)

Patrick Humblet (Hoogleraar arbeidsrecht) Wilt u deze oproep steunen? Stuur dan een bericht naar stephen.bouquin@coditel.net eric.goeman@skynet.be of pablo@newyouth.com